

Spălarea picioarelor

Ioan 13

SoundWords

© SoundWords, Online începând de la: 09.12.2022, Actualizat: 09.12.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Ioan 13

Interpretări diferite

Capitolul din Ioan 13 referitor la spălarea picioarelor este unul dintre pasaje din Biblie care merg cel mai mult la inimă. Deși evenimentul în sine este destul de simplu de înțeles, există unele opinii contradictorii cu privire la interpretarea pentru zilele de astăzi:

- Unii iau acest pasaj la propriu și își spală picioarele unul altuia cu apă. Această interpretare este clar contrazisă de faptul că Domnul Isus spune: „Ce fac Eu, tu nu știi acum, dar vei înțelege după aceea” (Ioan 13.7). Dacă ar fi fost vorba de spălarea propriuzisă a picioarelor, atunci cu siguranță Petru nu ar fi trebuit să aștepte să „înțeleagă după aceea”. De asemenea, în mod sigur nu se obține o părtășie cu Domnul Isus prin spălarea la propriu a picioarelor, așa cum El spune: „Dacă nu te spal Eu, nu ai parte cu Mine” (Ioan 13.8).
- De altfel, această afirmație arată, de asemenea, că o a doua variantă de interpretare nu este corectă: ea vede în spălarea picioarelor doar un exemplu de umilință și de smerenie față de confrate. Oricât de necesare ar fi umilința și smerenia, chiar și atunci când vrem să spălăm picioarele cuiva, nu acesta este scopul spălării picioarelor. Scopul este ca cel ale cărui picioare sunt spălate să aibă parte de Domnul. Dacă smerenia ar fi fost singura învățătură referitoare la spălarea picioarelor, Petru nu ar fi trebuit să aștepte acel „după aceea”. Faptul că spălarea picioarelor a fost un act de smerenie din partea Domnului a fost înțeles imediat de Petru.
- Alții cred că este vorba doar de ceea ce este necesar atunci când un credincios a păcătuit.

Este vorba de păcat?

Dar dacă ne gândim la situația din acel moment, nu știm despre niciunul dintre ucenici că ar fi avut vreun păcat deosebit. Nici Domnul nu a ales în mod special pe unii ucenici, pentru a le spăla picioarele, pentru că știa că au păcătuit și, prin urmare, aveau nevoie de spălarea picioarelor. Nu, tuturor li se spală picioarele în același mod și nu numai lui Iuda, care iese la scurt timp după aceea și își trădează Domnul. Iar Domnul subliniază necesitatea absolută a spălării picioarelor.

Dar ar fi complet greșit să presupunem că este obligatoriu să fie așa, căci noi păcătuim mereu. Și, pe lângă aceasta, ar trebui să presupunem că Cuvântul lui Dumnezeu și Domnul Însuși ar presupune, în mod normal, că noi vom păcătui și în viitor. Dimpotrivă, Ioan scrie mai târziu în epistola sa: „Acestea vi le scriu, ca să nu păcătuiți” și, mai departe, „Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește”. De asemenea, Ioan spune: „dacă cineva a păcătuit [trecut]”, și nu: „dacă cineva păcătuiește [prezent]” (1Ioan 2.1). Desigur, experiența noastră confirmă faptul că într-adevăr păcătuim des, dar Scriptura nu presupune că un credincios *trebuie* să păcătuiască, sau cel puțin că el păcătuiește în mod repetat. Dimpotrivă, avem toate

premisele pentru a „nu mai fi nevoiți” să păcătuim, iar dacă totuși păcătuim, acest lucru se datorează întotdeauna voinței noastre proprii și naturii păcătoase care locuiește în noi. Dar toate acestea nu au nimic de-a face în primul rând cu Ioan 13.

Deci, care este sensul cuvântului „Dar vei înțelege după aceea”?

Din lume la Tatăl!

Înainte de a trece la semnificația capitolului 13, trebuie să înțelegem un gând foarte important. Domnul Isus era pe cale să plece din această lume la Tatăl. El va părăsi această lume ca pe o chestiune judecată. Însuși faptul că Fiul lui Dumnezeu a fost aici pe pământ și nu a găsit pentru El sau pentru Tatăl decât ură și dispreț și acele câteva persoane, pe care le numește cu dragoste ale Sale, arată clar că această lume nu mai este de îmbunătățit. Unii cred că lumea se înrăutățește, iar alții cred că lumea se îmbunătățește. Ambii sunt greșiți. Lumea nu este cu nimic mai bună decât era când Fiul lui Dumnezeu era pe pământ și nici nu poate fi mai rea decât era când i s-a spus clar că un criminal va fi întotdeauna preferat în locul Lui. Așadar, pentru a intra în gândurile capitolului 13-17, este de mare importanță să vedem că Domnul Isus va ieși din această lume rea pentru a merge la Tatăl. Dacă vrem să înțelegem profunzimea gândurilor lui Hristos, aceasta funcționează numai dacă am terminat în inimile noastre cu lumea o dată pentru totdeauna (Galateni 6.14). Dar aceasta este doar o parte, cea negativă, pe care trebuie să o înțelegem.

Noi suntem încă în lume!

Pe lângă aceasta, însă, trebuie să înțelegem și următorul fapt deosebit: întorcându-Se ca Om la locul dragostei divine din care a venit ca Fiul veșnic, Domnul Isus vrea să-i introducă pe ai Săi, deși sunt încă pe pământ, pe acest tărâm al dragostei și al comuniunii divine. Dacă am fi și noi cu trupul în acest loc al afecțiunilor divine, așa cum este El acum, ne-am putea bucura nestingeriți de dragostea și părtășia divină. Dar ne aflăm încă pe o scenă și într-o stare în care nenumărate elemente lucrează în ostilitate împotriva. Natura acestor elemente este exact opusă acestor afecțiuni divine și dragostei. Prin urmare, atâta timp cât suntem în lume, dragostea divină nu se poate odihni. De aceea, Domnul Isus, în dragostea Sa, ia în considerare toate aceste elemente care se opun și ne împiedică și poartă de grijă ca noi să ne putem bucura de acest tărâm ceresc și să fim potriviți pentru acest loc, din care facem parte.

Fără spălarea picioarelor făcută de Domnul?

Dacă nu ar fi această slujire a dragostei divine, ce s-ar întâmpla? Prin contactul nostru cu lumea și prin sensibilitatea noastră la influențele acestui pământ - prin carnea pe care încă o avem în noi - inimile noastre s-ar îndepărta tot mai mult de partea noastră cu Hristos. Să nu ne mai putem bucura de acest loc al dragostei divine ar fi un lucru teribil pentru noi, dar cu greu ne putem imagina cât de mult tânjește Domnul Isus să poată împărtăși cu noi ceea ce El Însuși savurează în comuniunea cu Tatăl.

Ai Săi!

Capitolul al 13-lea începe cu frumoasele cuvinte: „Fiindcă i-a iubit pe ai Săi care erau în lume, i-a iubit până la capăt” (Ioan 13.1). Așadar, înainte de a spăla picioarele ucenicilor, Domnul Isus arată clar că „ai Săi” fac parte din sfera afecțiunii Sale foarte personale. Înainte de aceasta, citim că toate acestea au avut loc „știind că l-a venit ceasul ca să plece din lumea aceasta la Tatăl” (Ioan 13.1). Astfel, El Însuși Se va întoarce în lumea dragostei Tatălui - în casa Sa. Și acum aflăm că ucenicii, deși erau încă „în lume” (Ioan 13.1), aparțineau din punct de vedere moral domeniului dragostei divine, în care Domnul Isus urma să se întoarcă. Domnul Isus nu i-a lăsat pe ai Săi în afara sferei acestei dragoste. Dar în ceea ce privește dragostea divină, Domnul nu se află într-o sferă de dragoste cu Tatăl, iar ai Săi se află în alta. Cercul de dragoste divină și cerească, în care Fiul se află cu Tatăl, atinge pământul și îi include pe ai Săi, care sunt în lume. Este un cerc de dragoste cerească, în care suntem uniți cu Fiul și cu Tatăl. Ioan 17.21,23,26 exprimă aceasta astfel: „... pentru ca toți să fie una, după cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine, ca și ei să fie una în Noi ...; Eu în ei și Tu în Mine, pentru ca ei să fie făcuți desăvârșiți spre a fi una ..., pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu în ei”.

Lumea a arătat clar că ea nu are niciun loc pentru Domnul Isus. Dar aceia, pe care Tatăl i-a dat Fiului (Ioan 17.6), pe care El îi numește ai Săi (Ioan 13.1), care sunt adevărata turmă a Păstorului cel bun (Ioan 10.11,14), care sunt „mai multă roadă” (Ioan 12.24), El îi introduce în domeniul dragostei divine, care a fost desfătarea Sa în casa Tatălui deja înainte de timpurile veșniciei; acestora a vrut să le dea, înainte de întoarcerea Sa la Tatăl, cunoașterea domeniului dragostei divine, în care urma să îi introducă. Capitolele care urmează oferă în mod deosebit motive suficiente pentru acest gând. Căci în Ioan 14 auzim ceva despre casa Tatălui; în Ioan 15 despre legătura directă alor Săi cu vița de vie (Domnul Însuși); în Ioan 16 găsim promisiunea Duhului Sfânt, care va veni și Își va face locuința în noi, care este singura sursă de putere în noi, pentru a înțelege această dragoste divină; iar în Ioan 17 suntem apoi ridicați puțin de pe acest pământ și Îl putem auzi pe Fiul cum vorbește cu Tatăl Său despre noi (ucenicii). Tocmai acolo citim versurile mărețe: „... ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine” (Ioan 17.23).

Dragoste până la capăt

Dragostea pentru acești oameni este, în cele din urmă, fără sfârșit. Această dragoste ia în considerare totul, ea știe ce este lumea, știe ce suntem noi și iubește până la capăt. Este o dragoste extrem de intimă - în ciuda tuturor obstacolelor. Nimic nu poate distrage această dragoste. A fost cel mai întunecat moment pentru Domnul: era pe cale să meargă la moarte; norii întunecați ai aceluia temut „ceas al omului” Îl înconjurau - și totuși El S-a ridicat de la cină și S-a încins, pentru a le spăla picioarele. El nu se gândea la Sine Însuși, ci la ei. Dar, pe de altă parte, aceasta s-a întâmplat „știind că Tatăl Îi dăduse toate în mâini și că de la Dumnezeu a ieșit și la Dumnezeu Se duce” (Ioan 13.3): S-a ridicat și S-a încins pentru slujba Sa de dragoste. Maiestatea și gloria, de care era deplin conștient, conferă acestui act unic de dragoste divină o semnificație inexprimabil de profundă. Ele dau o greutate extraordinară actului Său smerit tocmai datorită contrastului. Nici măcar starea ucenicilor, pe care El o cunoștea pe deplin, nu a oprit această dragoste. El știa că unul dintre ei Îl va trădă și că toți Îl vor părăsi - trădarea lui Iuda și slăbiciunea lui Petru stăteau înaintea privirii Sale și se puneau ca o povară întunecată pe inima Sa - dar dragostea Sa s-a retras în Sine Însuși (dacă

se poate spune așa) și a acționat în întregime din Sine. „Isus S-a ridicat de la cină și Și-a pus deoparte hainele și, a luând un ștergar de in, S-a încins. Apoi a turnat apă în lighean și a început să spele picioarele ucenicilor și să le șteargă cu ștergarul de in, cu care era încins” (Ioan 13.3-5).

Dar! Dar!

Poate că vei spune: „Dar găsesc atât de multe obstacole și înțeleg atât de puțin din această atmosferă a relațiilor de dragoste divină”. Gândești tu că este ceva, pe care Domnul l-a trecut cu vederea? Nu! Domnul vede totul și știe totul, și El iubește până la capăt. Tu ai nevoie acum exact de ceea ce aveau nevoie ucenicii. Era nevoie să li se spele picioarele, pentru că înainte ca Domnul să vorbească despre casa Tatălui, despre viță și mlădițe, despre Duhul Sfânt și despre rugăciunea adresată Tatălui în prezența noastră, El trebuia să le spele picioarele. De ce? Pentru că nu putem înțelege aceste gânduri decât dacă afecțiunea și inima noastră înțeleg ceva din domeniul în care Domnul Isus voia să ne introducă și în care El Se va întoarce acum, căci citim, că El „va pleca din lumea aceasta la Tatăl” (Ioan 13.1). Savurarea dragostei Tatălui va fi din nou partea Lui, fără suferințele și necazurile de pe acest pământ. Noi, ucenicii Lui, suntem „încă în lume”. Dar Domnul vrea ca noi să avem parte de această savurare împreună cu El, chiar dacă suntem încă în lume. Practic, El ne-a făcut copii ai lui Dumnezeu prin moartea Sa. Nouă ni s-a dat aceeași viață, pe care o are El, viața veșnică. Noi am primit Duhul Sfânt. Dar aici este vorba de partea foarte practică: dacă nu dăm Domnului de bunăvoie picioarele să le spele, atunci nu putem avea „parte cu El”. Atunci nu vom înțelege nimic din relațiile de dragoste, în care El voia acum să Se întoarcă și în care El vrea să ne introducă, deși suntem încă în această lume.

Praful lumii

Așa cum am spus deja, în ceea ce privește poziția noastră am fost aduși în acest loc al dragostei divine. Dar dacă suntem întotdeauna conștienți de acest lucru și dacă manifestăm bucuria și devotamentul pentru acest fapt în viețile noastre, aceasta este o cu totul altă întrebare, și exact despre asta este vorba în spălarea picioarelor. Toți cei prezenți, cu excepția lui Iuda, erau deja complet scăldați în baia de apă a nașterii din nou și complet curați. De aceea și Domnul spune: „Cine s-a scăldat nu are nevoie să i se spele decât picioarele, pentru că este în totul curat; și voi sunteți curați, dar nu toți” (Ioan 13.10). Dar pentru că ucenicii se aflau încă în această lume, deși în ceea ce privește poziția lor fuseseră deja introduși în sfera dragostei divine, praful se lipea întotdeauna și mereu de picioarele lor, ceea ce nici nu putea fi evitat. În călătoria noastră prin lume, nu este inevitabil ca afecțiunile, interesele, preferințele noastre să fie mereu îndepărtate de acest loc al dragostei divine de către lucruri pur pământești. Există ceva în noi de care se agață praful lumii.

În cazul Domnului nostru nu era nimic, de care praful lumii să se poată lipi. El era în întregime Sfântul lui Dumnezeu, iar toate influențele și înclinațiile acestei lumi erau respinse de sfințenia și curățenia absolută a Persoanei Sale. Nu a existat niciun punct de contact moral între El și lume, deși a trecut prin ea în har smerit și desăvârșit. Noi nu suntem în lume doar datorită condiției noastre fizice, ci există ceva în noi care oferă un punct de contact moral cu lumea. În noi este ceva, de care se poate lipi praful acestei lumi: carnea, așa cum o numește apostolul

Pavel în epistola către Romani. Domnul Isus nu a trebuit să-Și lase picioarele să fie spălate, dar noi trebuie. Starea noastră ne face sensibili la influențele acestei lumi. Nu este vorba de faptul că păcătuim, ci că suntem influențați de lucrurile de pe pământ; ele tind să ne preocupe inimile și să ne influențeze în așa fel încât suntem smulși de la savurarea locului de dragoste divină, în care a intrat Domnul Isus și căruia îi aparținem prin har nemărginit. Nu este vorba de gândul că murdărirea din Ioan 13 ar fi un eșec real sau un păcat.

Ce înseamnă acest lucru în practică?

Dacă, de exemplu, am stat toată ziua la birou, la fabrică, la școală sau în altă parte, printre oameni lumești, atunci a trebuit să auzim unele lucruri care ne împovărează, unele lucruri pe care poate nu le putem înțelege, unele lucruri care vor să ne ispitească la păcat; am experimentat unele principii și metode lumești, care sunt totuși aparent atât de practice; am auzit și am văzut unele lucruri care sunt plăcute cărnii noastre, am experimentat unele lucruri în care poate - cu cea mai bună conștiință - am greșit. Toate acestea apasă asupra noastră ca o povară. Poate că a fost și în timpul nostru liber: multe plăceri inofensive, a căror inofensivitate nu ne mai este atât de clară în retrospectivă; multe jocuri, care ne-au răpit mult mai mult timp decât considerăm util în retrospectivă. După aceea, ne este adesea dificil să ne bucurăm cu adevărat de dragostea Tatălui și de interesele Sale. Dar atunci când începem să ne ocupăm cu Domnul, se naște în mod natural în noi afecțiunea pentru Domnul și pentru Tatăl nostru ceresc. Așadar, cu cât suntem mai dispuși să ne dăm picioarele și să permitem ca picioarele noastre să fie curățate de praful acestei lumi, cu atât mai intense pot fi atunci sentimentele noastre pentru dragostea divină. Oricine și-a scufundat vreodată picioarele în apă rece într-o zi toridă de vară va înțelege ce înviorare minunată poate fi. La fel și spălarea picioarelor avea în acele zile semnificația de înviorare. De aceea citim în Geneza 18.4 că Avraam a pus să se aducă apă la oaspeții săi cerești pentru a le spăla picioarele ca o înviorare.

Necesitate imperioasă!

Desigur, dacă în viețile noastre există un păcat nejudecat, nu ne putem bucura de locul dragostei divine în care am fost așezați. Dar în timp ce pentru spălarea picioarelor nu este neapărat nevoie de existența păcatului, există, fără îndoială, o necesitate a spălării picioarelor pentru praful care, în mod inevitabil, se lipește de picioarele noastre în timp ce umblăm prin lume. De aceea Domnul Isus le spune ucenicilor Săi și: „V-am dat un exemplu, pentru ca, așa cum v-am făcut Eu, să faceți și voi” (Ioan 13.15). Domnul Isus presupune, în mod firesc, că vom avea nevoie de acest lucru în viitor. El nu presupune că *ar trebui* să păcătuim în viitor și că, prin urmare, vom avea nevoie de spălarea picioarelor noastre, ci, la fel de natural ca praful care se lipește de picioarele noastre în timp ce trecem prin această lume, așa ar trebui să fie și spălarea picioarelor noastre. Mai ales în zilele noastre, când afecțiunea noastră se poate răci atât de repede, pentru că în această lume se oferă atât de multe lucruri aparent utile, care nici măcar nu sunt rele în sine - tocmai în aceste vremuri avem nevoie de slujba spălării picioarelor. Avem nevoie de frați și de surori care să ne arate mereu spre Domnul Isus și să ne îndrepte privirea în sus, care să ne ajute să avem bucuria în relațiile de dragoste divină. Avem nevoie de cei care ne vor ajuta să experimentăm cu adevărat ceea ce a vrut să spună Domnul când a spus să avem „parte cu El”.

Dorești tu asta? Poate că te-ai pocăit și ți-ai dat seama de necesitatea de a-ți mărturisi păcatele și de a-L accepta pe Domnul ca Mântuitor. Dar nu te opri aici; năzuiește să experimentezi ce înseamnă să ai „parte cu El”. „Parte de El” îți este probabil asigurată prin nașterea din nou, ești „scăldat”; dar caută să ai și „parte cu El”. Poate că atunci, chiar și în zilele dificile ca cele de astăzi, poți trăi ceea ce a fost scris bisericii din Laodiceea: „Iată, Eu stau la ușă și bat; dacă aude cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3.20). Sau ești ca Petru - nu vrei să-L lași pe Domnul să-ți spele picioarele? Nu-I dai ocazia să o facă. Citești Cuvântul, te rogi, dar te adresezi tu Domnului și în legătură cu slujirea Sa prezentă și personală de dragoste, pe care El dorește atât de mult să o exercite asupra ta?

Dacă vreau să spăl picioarele altuia ...

Cei care au avut cândva, sau chiar au, „parte cu El” vor iubi pe aceia pe care Domnul îi numește ai Săi, și vor merge să spele picioarele acestora. Aceștia vor simți dorința de a elibera din țărâna acestui pământ picioarele celor pe care Domnul i-a așezat în acest cerc de dragoste divină. Când sunt în stare să Îl preamăresc pe Domnul înaintea fraților mei și surorilor mele și să îi fac să conștientizeze tărâmul dragostei divine, în care am fost introduși, atunci le spăl picioarele. Acest lucru nu se face vorbindu-le despre greșelile lor. Dacă au păcătuit sau „au căzut în vreo greșeală”, trebuie să mă folosesc de alte pasaje din Scriptură pentru a ști cum să mă comport cu ei (de exemplu, Galateni 6.1). Desigur, cel mai mare pericol de a cădea în păcat este atunci când picioarele noastre nu sunt spălate. Dacă praful se adună pe picioarele noastre, ne va duce, fără îndoială, la păcat.

Dar dacă vrem să spălăm picioarele cuiva, pentru ca acesta să se învioneze din nou pentru savurarea dragostei Tatălui în comuniune cu Hristos, atunci trebuie să cunoaștem gândurile dragostei divine și să încălzim inima celeilalte persoane cu aceste gânduri. În același timp, nu dorim să limităm prea mult acest lucru. Apa este cuvântul lui Dumnezeu (compară cu Efeseni 5.26). Iar acest Cuvânt mărturisește despre dragostea, puterea, harul și gloria Dumnezeului și Tatălui nostru. Să luăm un exemplu: cineva a fost martor la locul său de muncă la modul în care colegii săi de la locul de muncă muncesc și luptă pentru cariera lor. Se duce acasă și se simte deja ca un ratat, atunci când se compară cu ei. Dar seara vorbește cu un confrate și acesta îi amintește - poate fără să știe circumstanțele concrete - că prin dragostea Tatălui nostru ceresc toate binecuvântările cerești sunt date credinciosului, sau cum drumul Domnului pe pământ a fost un drum care a coborât - până la moarte, moartea pe cruce. Nu am experimentat cu toții cum am fost înviorați de astfel de lucruri, cum povara, de care poate nu am fost atât de conștienți, prin astfel de slujbe a dispărut brusc?

Bucurie în Domnul!

Poate că aceste câteva gânduri ne pot ajuta și încuraja, căci avem mult mai multă nevoie să vorbim unii cu alții despre Domnul decât despre problemele prin care trecem individual sau chiar împreună. Oricât de important ar fi să ne împărtășim unul altuia problemele și greutățile - și acesta este un adevărat comportament creștin -, este mai important, însă, să ne spălăm picioarele unii altora și să-L punem pe Domnul înaintea ochilor noștri. Căci deja Psalmistul spune: „Ei au privit spre El și au fost luminați” (Psalmul 34.5), sau Neemia spune: „Nu vă

întristați, pentru că bucuria Domnului este tăria voastră” (Neemia 8.10), iar Pavel spune: „Bucurați-vă întotdeauna în Domnul!” (Filipeni 4.4). Și David știa despre bucuria în Domnul când a scris: „*Eu* mă voi bucura în Domnul” (Psalmul 104.34).

Tradus de la: [Die Fußwaschung](#)

Traducere: Ion Simionescu